

Jelka Šutej Adamič

Neznosna lahkost fotografiranja. Portret Joca Žnidaršiča. Dokumentarna oddaja. TV SLO 1, 29. 5. 2005.

Lirik fotografije

Prav kot naslov – Neznosna lahkost fotografiranja – je potekal filmski portret fotografa Joca Žnidaršiča, ki ga je pripravila Maja Weiss, tokrat v vlogi scenografke in režiserke. Neznosno lahka, lahkotna in prijetna je pripoved o fotografovem življenju in delu, prijazna tako v besedi kot tudi v statični in gibljivi sliki.

Če je res, da je Joco Žnidaršič lirik fotografije, kakor ga imenuje Matjaž Kmecl, potem je film, ki ga je o njem posnela Maja Weiss, povsem ustrezal tej oznaki. Liričnost je pomemben segment v njegovih fotografijah, tistih s socialnim nabojem, še bolj prepoznavna pa je na tistih, ki prikazujejo lepoto in čudežnost slovenske krajine. Ta je pri Žnidaršiču pogosto »portretiranka«, živi lahko povsem sama zase, dopolnjujejo pa jo ljudje bodisi pri obrezovanju trte, hoji na Triglav, vožnji po Bohinjskem jezeru ali na ljubljanski tržnici. Ta je prava galerija portretov, kot se je izrazil sam, ki spontano opozarjajo mojstrsko oko, da jih spozna in ujame na filmski trak.

Pravzaprav nismo spoznali nič slabega, videli nobenega spodrsljaja. Joco Žnidaršič je na ekranu zaživel kot mojster brez napake, ki je uspešno začel že s črno-belo fotografijo, zvest ji je bil vse do novega odkrivanja bohinjskih svetlob, videli smo ga v vlogi Titovega dvornega fotografa, kar mu je odpiralo tudi vrata v svet. Snemal je pravzaprav vse, razen morda erotične fotografije – od manekenk, smučarjev do ključnih zgodovinskih dogodkov, najvišje gorske vrhove, igrišča za golf, Lipicance in znane umetnike, predvsem likovne. Strog fotografski urednik časopisa Delo je vedno izbiral najboljše fotografije, vedno je imel sposobne prijatelje, ki so mu pomagali pri urednikovanju številnih knjig, ki jih je izdajal. Prijazno družinsko okolje, ljubezen do dela in užitkov, vse to se je zlilo v njegovo zaključno izjavo: »Srečen človek sem.«

Maja Weiss je profesionalka, film je spretno posnet, nizanje fotografij je premišljeno, narativno zanimivo in ilustrativno dosledno. Ves čas pa je z nami Joco Žnidaršič s prijatelji in sodelavci. Zabavno pa bi bilo vseeno pokukati skupaj z njimi v vinsko klet, kjer so se radi zadrževali. Tako vsaj pravijo. Naj jim verjamemo na besedo?

5